

Sygn. akt: IV U 1715/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała - Koziół

Protokolant: Iwona Markiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2021 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania wnioskodawcy **M. Z.**

od decyzji strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 7.09.2021 r. znak: (...)

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 7.09.2021 r. znak: (...) i przyznaje wnioskodawcy M. Z. prawo do zasiłku chorobowego przysługującego za okres od 1.06.2021 r. do 20.08.2021 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku;

II. orzeka, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. Z. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., od decyzji z dnia 7 września 2021 r. znak (...) - (...), którą organ na podstawie art. 11 ust. 2 pkt. 3 ustawy z dnia z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2021 r., poz. 291) odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego przysługującego za okres od 1 czerwca 2021 r. do 20 sierpnia 2021 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku. W zaskarżonej decyzji organ rentowy zarzucił, że w przypadku zdarzenia z dnia 27 maja 2021 r. brak jest związku z odbywaniem drogi z pracy.

Zaskarżając w/w decyzję **ubezpieczony M. Z.** domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu zasiłku chorobowego za sporny okres w wysokości 100% podstawy. Uzasadniając odwołanie, ubezpieczony podniósł, że w umowie o pracę miejsce wykonywania pracy obejmuje województwa: (...), (...) i (...). Do obowiązków regionalnego koordynatora ds. merchandisingu należą przede wszystkim spotkania z pracownikami agencji oraz kierownikami i dyrektorami sklepów wielkopowierzchniowych w dużych miastach w określonych w umowie województwach. Koordynacja i egzekucja wykonywanej pracy merchandiserów jest niemożliwa bez pracy w terenie oraz wizyt kontrolnych na sklepach. W firmie została wprowadzona praca zdalna jedynie na okres 3 miesięcy w 2020 r., na początku epidemii. Ubezpieczony wskazał, że w dniu 27 maja 2021 r., po zakończeniu czynności służbowych w hali C. w G., udał się do domu we W.. Wybrał możliwie najkrótszą drogę powrotną do domu. Podczas powrotu do domu miało miejsce zdarzenie drogowe, stanowiące wypadek w drodze z pracy (k. 4).

Odpowiadając na odwołanie **organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.** wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia. Uzasadniając swoje stanowisko organ podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji zarzucając, że ubezpieczony w ramach umowy o pracę

zawartej w dniu 29 października 2018 r. (aneksowanej porozumieniem o zmianie warunków umowy o pracę z dnia 14 listopada 2018 r.) od dnia 2 listopada 2018 r. do dnia 31 maja 2021 r. był zatrudniony w firmie (...) Sp. z o.o. z/s w K., na stanowisku regionalnego koordynatora ds. merchandisingu. Na stałe miejsce pracy ubezpieczonego pracodawca wyznaczył jego miejsce zamieszkania, znajdujące się we W.. Wyjazdy poza stałe miejsce pracy były wykonywane na polecenie pracodawcy lub okazjonalnie, co wynikało ze specyfiki pracy ubezpieczonego.

W dniu 27 maja 2021 r., po zakończeniu czynności służbowych na terenie G., wnioskodawca wyjechał swoim samochodem w drogę powrotną do stałego miejsca zamieszkania (W.) - zdalnego świadczenia pracy. W czasie tej czynności, gdy jechał przez skrzyżowanie dróg, inny samochód nie zatrzymał się przed znakiem (...), uderzając w samochód ubezpieczonego, i powodując u ubezpieczonego uraz potwierdzony dokumentacją medyczną.

W dniu 10 sierpnia 2021 r. ubezpieczony złożył wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego za sporny okres. W celu ustalenia prawa ubezpieczonego do świadczeń, organ rentowy wydał opinię z dnia 27 sierpnia 2021 r., zgodnie z którą zdarzenie nie spełniało wymogów definicji wypadku w drodze z pracy z uwagi na brak związku zdarzenia z odbywaniem drogi z pracy. Droga, na której miało miejsce ww. zdarzenie komunikacyjne nie jest stale pokonywana do miejsca świadczenia pracy - miejsca jego mieszkania, co dyskwalifikuje możliwość uznania tego zdarzenia za wypadek z pracy (k. 6-7).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. Z. w okresie od 1 listopada 2018 r. do 31 maja 2021 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku regionalnego koordynatora ds. merchandisingu. Miejscem wykonywania pracy określonym w umowie o pracę były województwa: (...), (...), (...). Ubezpieczony mieszka we W., przy ul. (...).

W dniu 27 maja 2021 r. ubezpieczony wykonywał czynności służbowe na terenie G.. Około godziny 14.00, po zakończeniu pracy, rozpoczął podróż powrotną do domu, do W.. Po około 20 minutach jazdy, ubezpieczony zatankował pojazd na stacji BP, w okolicy miejscowości S., a następnie kierował się w stronę W.. Około godziny 14.30, na skrzyżowaniu dróg (...), inny uczestnik ruchu, kierujący samochodem marki H., nie zatrzymał się na znaku stop i z pełną prędkością zderzył się z pojazdem ubezpieczonego. Ponieważ ubezpieczony czuł się dobrze, odmówił transportu do szpitala. Na izbie przyjęć (...) ubezpieczony stawiał się dopiero w dniu następnym, z powodu nasilającego się bólu kręgosłupa. Na skutek zdarzenia ubezpieczony doznał obrażeń wewnętrznych w okolicy odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa, klatki piersiowej oraz kończyn dolnych.

Na okoliczność zdarzenia w dniu 21 czerwca 2021 r. płatnik składek sporządził kartę wypadku, uznając zdarzenie za wypadek w drodze z pracy do domu.

W związku z wypadkiem ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 1 czerwca 2021 r. do 20 sierpnia 2021 r. Za ten okres otrzymał zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne (akta orzecznicze ZUS).

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów załączonych do akt sprawy oraz znajdujących się w aktach orzeczniczych ZUS, dopuszczonych przez Sąd jako dowód w sprawie na podstawie art. 243² k.p.c., gdyż zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich wiarygodność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. W niniejszej sprawie nie zostały przeprowadzone dowody z przesłuchania świadków ani stron, gdyż o ich dopuszczenie nie wniosła żadna ze stron sporu. Przesłuchanie stron Sąd uznał ponadto za nieistotne dla rozstrzygnięcia, albowiem spór w niniejszej sprawie nie dotyczył okoliczności faktycznych, które były bezsporne, ale miał charakter prawny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1133; zw. dalej ustawą), miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 100% podstawy wymiaru zasiłku, jeżeli niezdolność do pracy lub niemożność wykonywania pracy, o której mowa w art. 6 ust. 2 powstała wskutek wypadku w drodze do pracy lub z pracy.

W sprawie bezsporne było, że wypadek komunikacyjny, jakiemu uległ ubezpieczony w dniu 27 maja 2021 r., był zdarzeniem nagłym i wywołanym przyczyną zewnętrzną. Bezspornym także było, że w wyniku zdarzenia ubezpieczony doznał obrażeń wewnętrznych w okolicy odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa, klatki piersiowej oraz kończyn dolnych i z tego powodu przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 1 czerwca 2021 r. do 20 sierpnia 2021 r.

Wydając zaskarżoną decyzję, organ rentowy zakwestionował jednak wskazaną przez płatnika i ubezpieczonego okoliczność, że do zdarzenia doszło w drodze z pracy do domu.

W ocenie Sądu, stanowisko organu rentowego było błędne.

Zgodnie z art. 57b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270), za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednakże uważa się, że wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy, mimo że droga została przerwana jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc drogą najkrótszą, była dla ubezpieczonego, ze względów komunikacyjnych, najdogodniejsza.

„Droga do pracy rozpoczyna się z chwilą opuszczenia przez pracownika mieszkania (zamknięcia drzwi domu) i kończy się na granicy terenu władztwa zakładu pracy, natomiast droga z pracy do domu rozpoczyna się po przekroczeniu bramy zakładu pracy i wiodzie do progu domu (mieszkania) pracownika” (uzasadnienie wyrok SN z 20 listopada 2014 r., I UK 120/14 – publ. portal orzeczeń SN, a także powoływane w nim orzecznictwo: wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 grudnia 1994 r., II URN 40/94, OSNAPiUS 1995 nr 9 poz. 113; z dnia 24 stycznia 1997 r., II UKN 57/96, OSNAPiUS 1997 nr 18, poz. 347; z dnia 7 sierpnia 1997 r., II UKN 245/97, OSNAPiUS 1998 nr 12, poz. 370; z dnia 22 stycznia 1998 r., II UKN 462/97, OSNAPiUS 1999 nr 1, poz. 23).

Ubezpieczony mieszka we W.. Był zatrudniony u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., na stanowisku regionalnego koordynatora ds. merchandisingu. Miejscem jego pracy były województwa: (...), (...), (...). W dniu 27 maja 2021 r. wykonywał czynności służbowe w miejscowości G. (województwo (...)). Po ich zakończeniu około godz. 14:00 udał się samochodem w drogę powrotną do W.. Do wypadku drogowego z udziałem ubezpieczonego doszło w okolicach wsi S.. Znajduje się ona przy trasie G. – W.. Była to jednocześnie jedna z możliwych i najkrótszych tras (np. G. – P. – L. – Ś. – W.). Wbrew twierdzeniom organu rentowego z okoliczności faktycznych nie wynika również, aby po wykonaniu pracy w G., ubezpieczony jechał do W. w celu wykonywania pracy w miejscu zamieszkania. Z ustaleń faktycznych jednoznacznie wynika natomiast, iż tego dnia ubezpieczony zakończył pracę w G. około godz. 14:00. W czasie drogi powrotnej do W. nie doszło też do jej przerwania, co mogłaby skutkować ewentualnym pozbawieniem go prawa do zasiłku w wysokości 100% podstawy wymiaru. Materiał dowodowy wykazał, iż po drodze zatankował samochód na stacji BP w S.. (...) ta znajdowała się przy trasie do W., którą się przemieszczał, a przerwa w celu zatankowania samochodu była życiowo uzasadniona, tankowanie było bowiem niezbędne w celu dalszego poruszania się pojazdem. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, ubezpieczony pokonywał drogę z miejsca pracy do miejsca zamieszkania, a tym samym zdarzenie jakie miało miejsce w dniu 27 maja 2021 r. około godz. 14:30 w okolicach wsi S., należy jednoznacznie zakwalifikować jako wypadek w drodze z pracy do domu.

Biorąc pod uwagę, dokonane powyżej ustalenia i przeprowadzone rozważania, Sąd **w pkt. I sentencji wyroku** na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego przysługującego za okres od 1 czerwca 2021 r. do 20 sierpnia 2021 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru.

O kosztach, jak **w pkt II sentencji wyroku** orzeczono w oparciu o art. 96 ust. pkt 4 w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 623 ze zm.), zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.